

Lucid Dreams

Paulina Brzusiewicz-Kuhn, Iwona Rozbiewska

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

Lucid Dreams

Projekt „Lucid Dreams” jest opowieścią o nadpękniętej rzeczywistości. O codziennej drodze, pokonywaniu kolejnego dystansu, rutynie dnia, które spotykają się nagle, w krótkich przeblyskach, z przeczuciem innej rzeczywistości, być może alternatywnego świata. Czasami momenty te są tak subtelne, że wątpimy, czy w ogóle się zdarzyły. Ale regularnie do nas wracają - w niepokojących chwilach *déjà vu*, w snach, zwłaszcza tych śnionych świadomie, w chwilach uniesień, ale i zwykłego zagubienia - gdy nie możemy znaleźć klucza, który „na pewno tu leżał”.

Czasem tylko jeden szczegół, który zauważamy w naszym otoczeniu, *nie zgadza się*, sugeruje, że *coś jest nie tak*. Dlatego tak łatwo go zignorować i zapomnieć. Co zdarzyłoby się jednak, gdyby *pójść* tym tropem? Świadomie marzyć? Poddać się temu, co tkwi, przetwarza się, rezonuje gdzieś w nas, ale jednocześnie jest poza nami, bo stanowi część jakiegoś większego bytu?

Wystawa przygotowana w Pawilonie Polskim w ramach 61. Międzynarodowej Wystawy Sztuki w Wenecji w 2026 roku pozwoli widzom i widzkom *wejść* na chwilę do świata, który mógłby się przyśnić. Obejmująca wnętrze całego pawilonu instalacja Iwony Rozbiewskiej składać się będzie z elementów znanych, nawet zwyczajnych, które kryją jednak tuż pod powierzchnią głęboką tajemnicę. Są inne, niż wydawałoby się na pierwszy rzut oka. Zapraszają do medytacji, ale i intencjonalnej *wędrówki* wgłąb siebie.

Wykreowana przez artystkę przestrzeń w dużej części wyłożona jest wykonanymi ręcznie płytami ceramicznymi. Nawiązują do formy *chodnika*, jednak nie poddają się zwyczajowym normom i wchodzą zadziornie na ściany, zaburzając percepcję znajdujących się w pomieszczeniu osób. Ponadto, *wypełza* spod nich organiczna - może kosmiczna - materia o intensywnych barwach, *wychodzą* też kępy traw i pierwsze stworzenia, które zaczęły anektować tę przestrzeń - pająki i motyle. Pojawiają się też inne elementy *drogi* - poruszająca się rytmicznie w dół i w górę zagadkowa, skonstruowana przez artystkę winda oraz obuwie - w niepokojącej sytuacji rozdwojenia. Rozbiewska zdejmuje buty, które ma na nogach, aby włożyć drugą parę, inną, ale taką samą. Instalację dopełnia, stanowiąc zarazem zaproszenie do wejścia do pawilonu, metalowa forma spływająca w środkowej części prowadzących do wejścia schodów.

SHOES

Podsumowanie elementów instalacji artystycznej:

- wykonane ręcznie płyty ceramiczne dopełnione elementami barwnych form organicznych
- duża projekcja wideo (typu „film w filmie”) - film ukazujący poruszającą się windę z postacią artystki rozgrywa się na tle wideo, w którym bohaterka wkłada i zdejmuje buty
- drobne obiekty rzeźbiarskie (pająki, motyle itp.)
- metalowa forma-dywan na schodach;

Podjęty temat eksploruje zagadnienia związane z drogą, przemianą, spełnieniem i traktuje o egzystencjalnej kondycji współczesnego człowieka, oderwanego od lokalnych wspólnot, poszukującego sensu a zarazem jedności z otaczającym go światem. Mówi o nieujawnionych uczuciach, pragnieniach, braku spójności w życiu, o swoistym, niedopuszczanym często do świadomości bólu istnienia.

Jak pisała w wierszu pt. „Spotkany”¹ wciąż niedoceniana polska poetka, Halina Poświatowska:

*kopię umarłe drzwi
chcę wjechać windą
na najwyższe piętro nieba*

„Lucid Dreams” to także rodzaj ćwiczeń, w których można, w bezpiecznej sytuacji snu, zrealizować swoje pragnienia, otworzyć się na nowe drogi. Naszym celem jest wprowadzenie w ten stan widza/widzki i zachęcenie do intymnej podróży - rodzaj pomocnika stanowiłby towarzyszący wystawie katalog.

¹ H. Poświatowska, *Wszystkie wiersze*, Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2000, s. 25

Lucid Dreams

The "Lucid Dreams" project is a story about a fractured reality. About the daily journey, the overcoming another distance, the routine of the day, which suddenly meet, in brief flashes, with a premonition of another reality, perhaps an alternative world. Sometimes these moments are so subtle that we doubt they even happened. But they regularly return to us—in unsettling moments of déjà vu, in dreams, especially those dreamed lucidly, in moments of rapture, but also of simple confusion—when we can't find the key that "must have been here."

Sometimes just one detail we notice in our surroundings doesn't add up, suggests something is wrong. That's why it's so easy to ignore and forget. But what would happen if we follow this path? Dream consciously? If we surrender to what resides, processes, and resonates somewhere within us, yet is simultaneously beyond us, because it forms part of some larger being?

The exhibition at the Polish Pavilion at the 61st Venice International Art Exhibition in 2026 will allow viewers to briefly enter a world that could be dreamed of. Iwona Rozbiewska's installation, spanning the entire pavilion, will be composed of familiar, even ordinary, elements that conceal a profound mystery just beneath the surface. They are different than they appear at first glance. They invite us to meditate, but also to take an intentional journey within.

The space created by the artist is largely covered with handmade ceramic tiles. They echo the form of a sidewalk, yet defy conventional norms and pugnaciously mount the walls, disrupting the perception of those in the room. Furthermore, organic—perhaps cosmic—material in intense colours crawls out from beneath them, as do tufts of grass and the first creatures that have begun to occupy this space—spiders and butterflies. Other elements of the walking path also appear: a mysterious elevator, rhythmically moving up and down, constructed by the artist, and shoes—in a disturbing state of duality. Rozbiewska takes off her shoes to put on a second pair, different yet identical. A metal form flowing down the middle of the stairs leading to the entrance completes the installation, simultaneously inviting visitors to enter the pavilion.

Summary of the artistic installation elements:

- handmade ceramic tiles complemented by colourful organic forms

SHOES

- a large video projection (a "film within a film") - a video showing a moving elevator with the artist's figure takes place against a video in the back in which the artist puts on and takes off her shoes
- small sculptural objects (spiders, butterflies, etc.)
- a metal carpet form on the stairs;

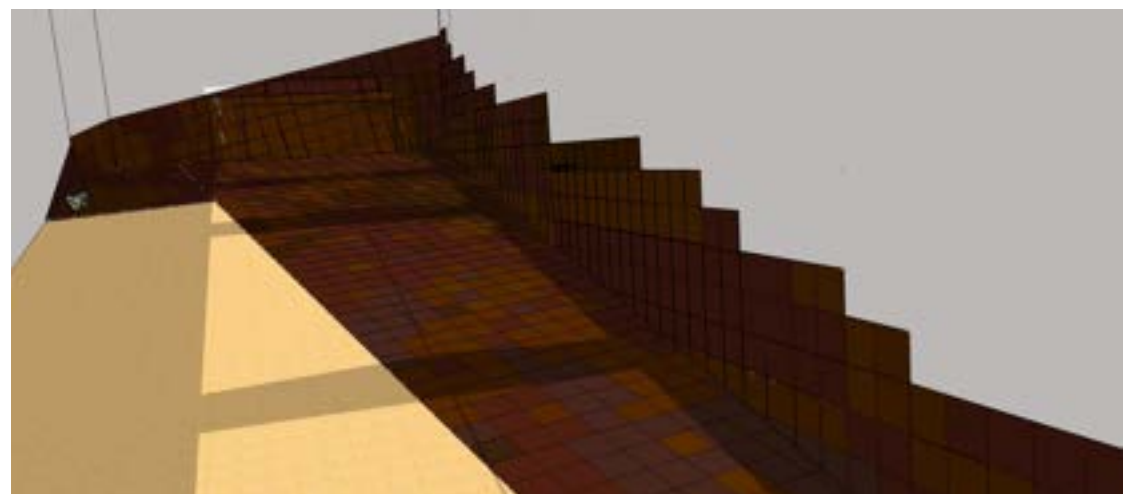
The theme explores issues related to journey, transformation, and fulfilment, and addresses the existential condition of modern person, detached from local communities who search for meaning and unity with the world around them. It speaks of undisclosed feelings, desires, the lack of coherence in life, and the specific, often impervious pain of existence.

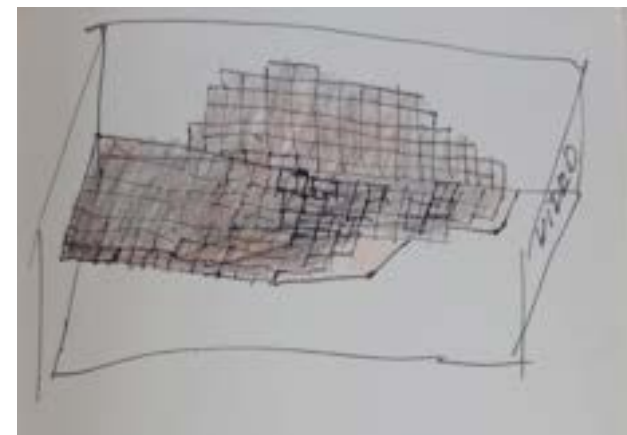
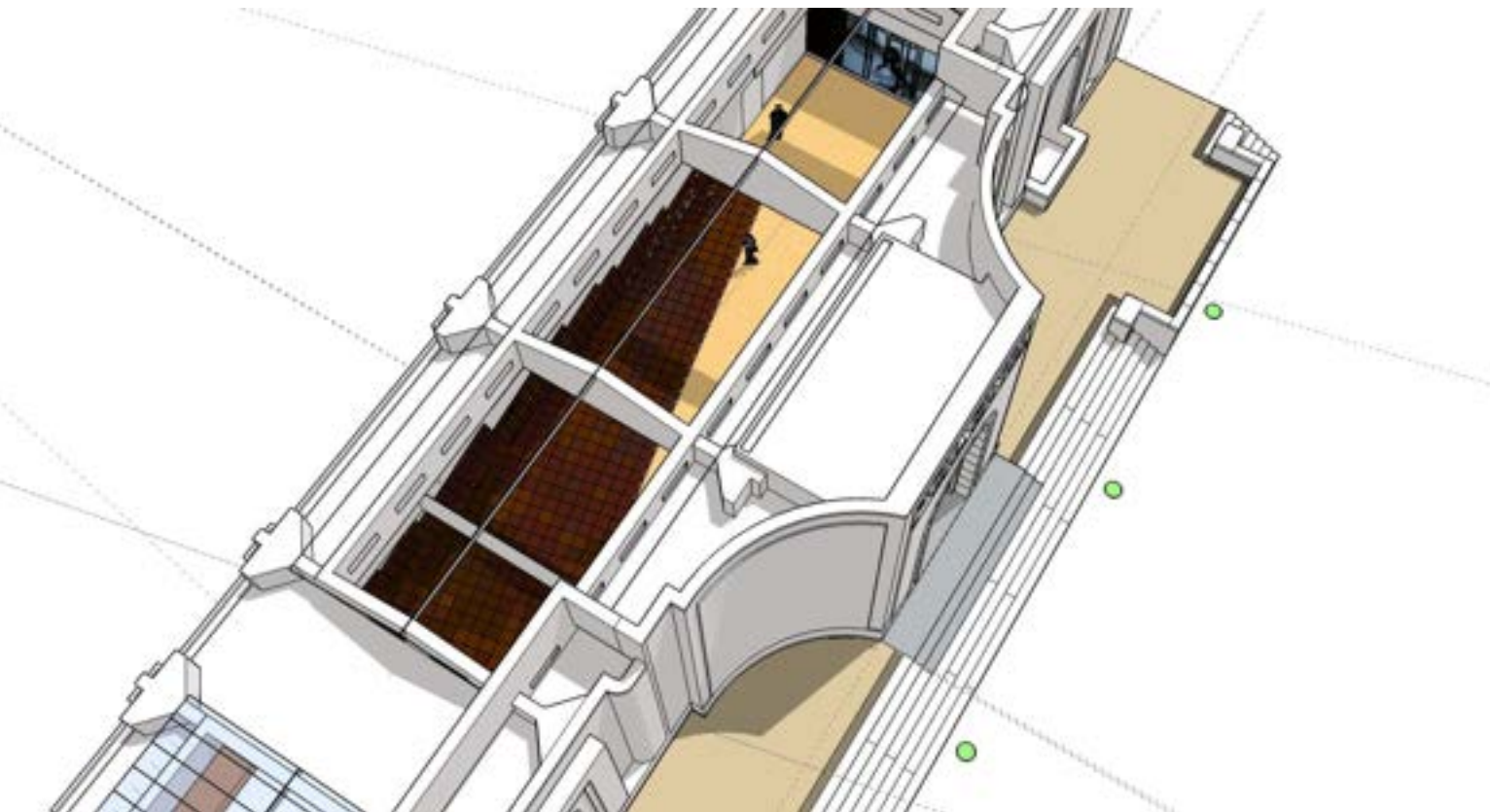
As the still underappreciated Polish poet, Halina Poświatowska, wrote in her poem "Met One,"¹

*I'm kicking a dead door
I want to take the elevator
to the top floor of the sky*

"Lucid Dreams" is also a type of exercise in which, in the safety of sleep, one can realize one's desires and open oneself to new paths. Our goal is to introduce the viewer to this state and encourage an intimate journey – the catalogue accompanying the exhibition would serve as a kind of guide.

¹ H.Poświatowska, Wszystkie wiersze, Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2000, p. 25

możliwe wariacje

